

**การเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เห็นผู้เรียนเป็นสำคัญ
ของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่**

**A Comparison of Student-Centered Classroom Management's Capacity
by Faculty Members in Hatyai University**

นที เหมมันต์¹

Natee Hemmant

อภิรักษ์ สิริรัตนจิตต์²

Aphinant Sirirattanajitt

¹ อาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ E-mail: Natee@Gmail.com

² อาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ E-mail: p_piakky@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ตามปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ปีการศึกษา 2557 ที่ปฏิบัติการสอนในระดับปริญญาตรีทุกคณะจำนวน 127 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามสำหรับการวิจัย ซึ่งผ่านขั้นตอนการหาคุณภาพเครื่องมือ โดยค่าความสอดคล้องเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.917 ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ t-test และ F-test ผลการวิจัย พบว่า สมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบสมรรถนะตามปัจจัยส่วนบุคคลด้านคณะที่สังกัด พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรด้านเพศ อายุ ตำแหน่งทางวิชาการ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์สอน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน

Abstract

This research aimed to compare student-centered classroom management's capacity by faculty members in Hatyai University. The sample group was 127 faculty members in 2014 academic year through cluster random sampling technique. The data were collected by questionnaire with the reliability of 0.917 and analyzed and presented by t-test and F-test. The research results revealed that student-centered classroom management's capacity by faculty members in Hatyai University according to gender, age, academic positions, educational background and teaching experience gained no significant difference, except those of members in different faculty gained significant difference at .05 level.

คำสำคัญ: สมรรถนะ การจัดการเรียนการสอน ผู้เรียนเป็นสำคัญ

Keyword: Capacity, Classroom management, Student-centered learning

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนถือเป็นบทบาทหลักของผู้เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ซึ่งมีความสำคัญต่อศิษย์ผู้จะเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพของสังคมและประเทศชาติ สมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนจึงถือว่าเป็นสิ่งกระตุ้นให้อาจารย์ได้พัฒนาตนเองเพื่อถ่ายทอดวิชาความรู้ ประสบการณ์ และคุณลักษณะบัณฑิตอันพึงประสงค์ต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นในผู้เรียน และดำเนินไปตามหลักการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

มาตรา 22 ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และให้ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด และกระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และความในมาตรา 24 แนวทางการจัดการศึกษา ระบุว่า ควรมีการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึง

ความแตกต่างระหว่างบุคคล จากความในมาตรา 22 และ 24 นั้น มุ่งหมายให้การจัดการศึกษาควรมีผู้เรียนเป็นสำคัญ อันเป็นหลักสำคัญในการจัดการศึกษาตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษา เป็นไปตามแนวคิดการเรียนรู้โดยการปฏิบัติ (Learning by doing) ที่จอห์น เดวีย์ (Dewey, 1938: 17) เสนอไว้ให้เปลี่ยนแปลงบทบาทของผู้สอนเป็นสำคัญมาสู่แนวคิดผู้เรียนเป็นสำคัญและการพัฒนาอาจารย์ ให้เข้าใจและมีสมรรถนะที่สามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพของแต่ละคนนั้น นับเป็นภารกิจที่สำคัญยิ่งที่ต้องดำเนินการเป็นเบื้องต้นของการปฏิรูปการเรียนรู้ (เพ็ญศรี พงษ์ประภาพันท์; ทิพาพรรณ เดียวประเสริฐ; และ วิสาลินี นุกันยา, 2554: 31) ประกอบกับมาตรฐานการผลิตบัณฑิตที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนดไว้

สำนักงาน ก.พ.ร. จัดทำคำรับรองและติดตามการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ด้านการประเมินผลหลักสูตรและการเรียนการสอนของสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งมีประเด็นการพิจารณา 7 ข้อได้แก่ 1) คณาจารย์มีความรู้ความเข้าใจเป้าหมายของการจัดการศึกษาหลักสูตรการศึกษาดูมศึกษา 2) มีการวิเคราะห์ศักยภาพของผู้เรียนและเข้าใจผู้เรียนเป็นรายบุคคล 3) มีความสามารถในการจัดประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยการลดการถ่ายทอดความรู้เพื่อให้มีการปฏิบัติจริง และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียน 4) อาจารย์มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการเรียนรู้อย่างตนเองและผู้เรียน 5) มีการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนและอิงพัฒนาการของผู้เรียน และเป็นการประเมินเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อาจารย์และการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล 6) มีการนำผลประเมินมาปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ และ 7) มีการวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อและการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำผลไปใช้พัฒนาผู้เรียนจึงจะสามารถพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เกิดขึ้นเป็นผลตามมา (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551: 27)

การพัฒนาศักยภาพอาจารย์ให้มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1998) กำหนดนิยามคำ สมรรถนะ ว่าเป็นความสามารถที่เกิดจากองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการได้แก่ ทักษะ (Skill) ความรู้ (Knowledge) ทักษะคิดคำนวณและความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง (Self-concept) บุคลิกประจำตัวบุคคล (Trait) และแรงจูงใจหรือแรงขับภายใน (Motivation) ซึ่งสมรรถนะเหล่านี้ จะผลิตผลออกมาเป็นความรู้ ความสามารถ ทักษะ และกระบวนการคิดที่จะเพิ่มศักยภาพให้สูงขึ้น จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในระดับอุดมศึกษา ได้แก่ งานของกิต บุญเอก (2551) เพ็ญศรี พงษ์ประภาพันท์ ทิพาพรรณ เดียวประเสริฐ และวิสาลินี นุกันยา (2554) และฉันทนา ปาปัดถา (2552) พบว่า มีการศึกษาที่มุ่งเน้นเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้น ความคิดเห็นต่อวิธีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์การสอน

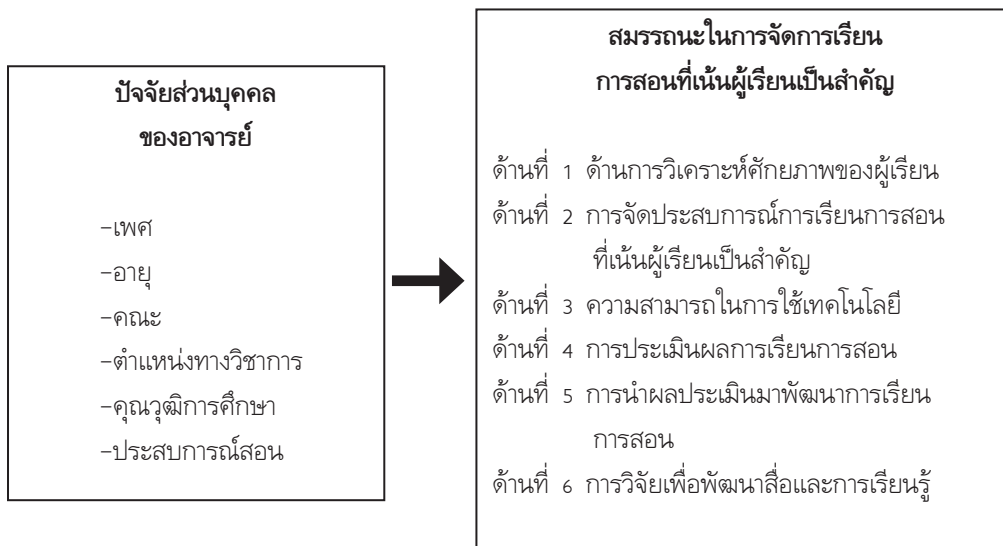
ด้วยความสำคัญของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าตั้งแต่มีการเปิดทำการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ มาเป็นเวลา 20 ปี ยังไม่มีการศึกษาสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่อย่างเป็นทางการ จึงสนใจจะศึกษาวิจัยโดยมุ่งหวังให้ผลการวิจัยนี้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการสอนและศักยภาพของคณาจารย์ รวมทั้งผู้บริหารระดับสูง นอกจากนี้ สถาบันอุดมศึกษาอื่นได้ใช้เป็นแนวทางในเชิงนโยบายและปฏิบัติ ด้านการพัฒนาคณาจารย์ ตลอดจนงานร่วมมือกันจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมุ่งเน้นประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน ซึ่งจะเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ เป็นพลเมืองที่มีคุณค่าของประเทศชาติและสังคม มีความสามารถในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองสอดคล้องกับคุณลักษณะความเป็นพลเมืองโลกในศตวรรษที่ 21

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ตามปัจจัยส่วนบุคคลของอาจารย์ ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ คณะ ตำแหน่งทางวิชาการ คุณวุฒิการศึกษา และประสบการณ์สอน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ตามภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีดังนี้

องค์ประกอบของสมรรถนะ

องค์ประกอบของสมรรถนะตามแนวคิดของแมคเคลลีแลนด์ (McClelland, 1998) มี 5 ประการ ได้แก่

1. ทักษะ (Skill) หมายถึงสิ่งที่บุคคลกระทำได้ดีและฝึกปฏิบัติจนชำนาญ อาทิ ทักษะการอ่าน เป็นต้น
2. ความรู้ (Knowledge) หมายถึงความรู้เฉพาะด้านของบุคคล อาทิ ความรู้ด้านภาษาอังกฤษความรู้ด้านการบริหารการศึกษา เป็นต้น
3. ทศตนคติค่านิยมและความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง (Self-concept) อาทิ คนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะเชื่อว่าตนเองสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ เป็นต้น
4. บุคลิกประจำตัวบุคคล (Trait) เป็นสิ่งที่อธิบายถึงลักษณะเฉพาะของบุคคลผู้นั้น อาทิ เป็นคนที่น่าเชื่อถือไว้วางใจได้ มีคุณลักษณะเป็นผู้นำ เป็นต้น

5. แรงจูงใจหรือแรงขับภายใน (Motive) ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่สิ่งที่เป็นเป้าหมาย อาทิ บุคคลที่มุ่งผลสำเร็จจะพยายามทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายและปรับปรุงวิธีการทำงานของตนเองตลอดเวลา เป็นต้น

แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 กล่าวถึงแนวทางการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ไว้ในมาตรา 22 และ 24 ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2546: 6-23)

มาตรา 22 กล่าวว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด และกระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ

มาตรา 24 กล่าวว่า แนวทางการจัดการศึกษาควรเป็นไปโดย 1) มีการมุ่งจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล 2) มุ่งฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา 3) เน้นจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง 4) ต้องจัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา 5) มุ่งพัฒนาให้มีการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และ 6) ให้มีการจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นทุกเวลาทุกสถานที่โดยมีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

ทิศนา ขัมมณี (2542: 12) ได้เสนอหลักการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ว่าการจัดการเรียนการสอนควรมีคุณลักษณะ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้าง (Construct) ความรู้ด้วยตนเอง
2. ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Interaction) รวมทั้งได้เรียนรู้ร่วมกัน ได้แลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ ความคิด และประสบการณ์ซึ่งกันและกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
3. ช่วยให้ผู้เรียนมีบทบาทมีส่วนร่วม (Participation) ในกระบวนการเรียนรู้ให้มากที่สุด
4. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการ (Process) ควบคู่กับผลงาน (Product)
5. ช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง (Application)

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2551: 27) ระบุถึงประสิทธิภาพของการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งมีประสิทธิภาพที่ควรพิจารณา 7 ประเด็น ได้แก่

1. คณาจารย์มีความรู้ความเข้าใจเป้าหมายของการจัดการศึกษาและหลักสูตรการศึกษาอุดมศึกษา
2. คณาจารย์มีการวิเคราะห์ศักยภาพของผู้เรียนและเข้าใจผู้เรียนเป็นรายบุคคล
3. คณาจารย์มีความสามารถในการจัดประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยการลดการถ่ายทอดความรู้ เพื่อให้มีการปฏิบัติจริงและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียน
4. คณาจารย์มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองและผู้เรียน
5. คณาจารย์มีการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนและอิงพัฒนาการของผู้เรียนเป็นการประเมินเพื่อพัฒนาการเรียนรู้และการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
6. คณาจารย์มีการนำผลประเมินมาปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ
7. คณาจารย์มีการวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อและการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำผลไปใช้พัฒนาผู้เรียน

จากการศึกษาศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์แนวคิดข้างต้น มากำหนดเป็นตัวแปรในงานวิจัยนี้ แสดงในตาราง 1

ตาราง 1 การสังเคราะห์ตัวแปรจากแนวคิดและทฤษฎี

แนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	สมรรถนะตามแนวคิดของ McClelland (1999)	สมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 6 ด้าน
<ul style="list-style-type: none"> - แนวทางการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตาม พ.ร.บ. การศึกษา ฯ ในมาตรา 22 และ 24 - หลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (ทิศนา ชัมมณี. 2542: 12) - ประสิทธิภาพของการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 7 ประเด็น (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2551: 27) 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ทักษะ (Skill) 2. ความรู้ (Knowledge) 3. ทศนคติค่านิยมและความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนเอง (Self-concept) 4. บุคลิกประจำตัวบุคคล (Trait) 5. แรงจูงใจหรือแรงขับภายใน (Motive) 	<p>สมรรถนะด้านที่ 1 ด้านการวิเคราะห์ศักยภาพของผู้เรียน</p> <p>สมรรถนะด้านที่ 2 การจัดประสบการณ์การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ</p> <p>สมรรถนะด้านที่ 3 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี</p> <p>สมรรถนะด้านที่ 4 การประเมินผลการเรียนการสอน</p> <p>สมรรถนะด้านที่ 5 การนำผลประเมินมาพัฒนาการเรียนการสอน</p> <p>สมรรถนะด้านที่ 6 การวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อและการเรียนรู้</p>

สมมติฐานการวิจัย

1. คณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่มีเพศแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกัน
2. คณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่มีอายุแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกัน
3. คณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่สังกัดคณะแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกัน
4. คณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่มีตำแหน่งทางวิชาการแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกัน
5. คณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่มีคุณวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกัน
6. คณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่มีประสบการณ์สอนแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นคณาจารย์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ปีการศึกษา 2557 ที่ปฏิบัติการสอนในระดับปริญญาตรีทุกคณะ จำนวน 188 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นคณาจารย์ จำนวน 127 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยในขั้นที่ 1 ทำการสุ่มในระดับคณะ และขั้นที่ 2 ทำการสุ่มตามสัดส่วนของแต่ละสาขาวิชา และวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Krejcie; & Morgan. 1970: 607-610)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยตัวแปรด้านเพศ อายุ คณะ ตำแหน่งทางวิชาการ คุณวุฒิการศึกษา และประสบการณ์สอน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสมรรถนะการจัดการเรียนการสอนที่เห็นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้วิจัยได้อาศัยการสังเคราะห์ตัวแปรจากแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องรวมทั้งแนวคิดประสิทธิภาพของการสอนที่เห็นผู้เรียนเป็นสำคัญ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2551: 27) และงานวิจัยของ กิตบุญเอก (2551) เพ็ญศรี พงษ์ประภาพันธ์ ทิพาพรณเดียวประเสริฐ และวิสาลินี นุกันยา (2554) และฉันทนา ปาปัตตา (2552) พัฒนาเป็นข้อคำถามในแบบสอบถามนี้

การหาคุณภาพของแบบสอบถามนั้น ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับหรือมากกว่า .50 และปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยหาดใหญ่ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 41 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.917

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามแก่คณาจารย์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 127 คน ระหว่างวันที่ 1 มิถุนายน 2558 ถึงวันที่ 29 สิงหาคม 2558 ได้รับแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์คืนมาครบ จำนวน 127 ฉบับ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล กระทำโดยโปรแกรมคำนวณสำเร็จรูปทางสถิติใช้สถิติค่าเฉลี่ยและร้อยละ ในการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ใช้สถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลสมรรถนะการจัดการเรียนการสอนที่เห็นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเปรียบเทียบตัวแปรต่าง ๆ ด้วยการวิเคราะห์ค่าสถิติ t-test และ F-test

ผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 68.50) อายุระหว่าง 31-40 ปี (59.80) สังกัดคณะบริหารธุรกิจ (ร้อยละ 37.80) มีตำแหน่งทางวิชาการ คือ อาจารย์ (ร้อยละ 98.40) มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท (ร้อยละ 91.30) และมีประสบการณ์สอน 1-5 ปี (ร้อยละ 59.10)

2. สมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เห็นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ในภาพรวมพบว่า มีสมรรถนะอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$) เมื่อพิจารณารายด้าน 6 ด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อและการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำไปใช้พัฒนาผู้เรียน อยู่ในระดับปานกลาง ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 สมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

สมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านการวิเคราะห์ศักยภาพของผู้เรียนและเข้าใจผู้เรียนเป็นรายบุคคล	4.00	.47	มาก
2. ด้านความสามารถในการจัดประสบการณ์เรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.07	.43	มาก
3. ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองและผู้เรียน	3.94	.66	มาก
4. ด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้	4.09	.77	มาก
5. ด้านการนำผลประเมินมาปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียน	3.94	.53	มาก
6. ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อและการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำไปใช้พัฒนาผู้เรียน	3.40	1.04	ปานกลาง
ภาพรวม	3.90	.47	มาก

3. การเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ จำแนกตามเพศ พบว่า โดยรวมคณาจารย์ที่มีเพศต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบรายด้าน พบว่า ด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคณาจารย์เพศชาย ($\bar{X} = 4.26$) มีสมรรถนะด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้สูงกว่าคณาจารย์หญิง ($\bar{X} = 4.02$)

4. การเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ จำแนกตามอายุ พบว่า โดยรวมและรายด้านคณาจารย์ที่มีอายุแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

5. การเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ จำแนกตามคณะที่สังกัด พบว่า โดยรวมคณาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 เมื่อเปรียบเทียบรายด้าน พบว่า ด้านการวิเคราะห์ศักยภาพของผู้เรียนและเข้าใจผู้เรียนเป็นรายบุคคล ด้านความสามารถในการจัดประสบการณ์เรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองและผู้เรียน และด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคณาจารย์ที่สังกัดคณะนิติศาสตร์ มีสมรรถนะด้านการวิเคราะห์ศักยภาพของผู้เรียนและเข้าใจผู้เรียนเป็นรายบุคคล สูงกว่าคณาจารย์ที่สังกัดคณะบริหารธุรกิจ คณะรัฐศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะนิเทศศาสตร์ และคณาจารย์คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวิเคราะห์ศักยภาพของผู้เรียนและเข้าใจผู้เรียนเป็นรายบุคคล สูงกว่าคณาจารย์วิทยาลัยนานาชาติติชเยะคริน ส่วนสมรรถนะด้านความสามารถในการจัดประสบการณ์เรียนการสอนที่เน้น

ผู้เรียนเป็นสำคัญ พบว่า คณาจารย์คณะนิติศาสตร์มีสมรรถนะด้านการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญสูงกว่า คณาจารย์คณะบริหารธุรกิจ คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ รวมทั้งคณาจารย์ศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญสูงกว่าคณาจารย์คณะบริหารธุรกิจ คณะรัฐศาสตร์ และวิทยาลัยนานาชาติ ดิษยะศริน ในส่วนสมรรถนะด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการเรียนรู้อของตนเองและผู้เรียน พบว่า คณาจารย์คณะนิติศาสตร์มีสมรรถนะด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการเรียนรู้อของตนเองและผู้เรียนสูงกว่าคณาจารย์คณะบริหารธุรกิจ คณะรัฐศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะนิเทศศาสตร์ และวิทยาลัยนานาชาติดิษยะศริน ส่วนสมรรถนะด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพ การเรียนรู้ พบว่า คณาจารย์คณะนิติศาสตร์มีสมรรถนะด้านการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้อ สูงกว่าคณาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งคณาจารย์ วิทยาลัยนานาชาติดิษยะศริน มีการประเมินผลการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้อสูงกว่าคณาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ และคณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์

6. การเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ จำแนกตามตำแหน่งทางวิชาการ พบว่า ทั้งโดยรวมและรายด้านคณาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

7. การเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ จำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่าทั้งโดยรวมและรายด้านคณาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5

8. การเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ จำแนกตามประสบการณ์สอน พบว่า ทั้งโดยรวมคณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอนแตกต่างกัน มีสมรรถนะในการจัดการเรียน การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 เมื่อเปรียบเทียบรายด้าน พบว่า ด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาการเรียนรู้อของตนเองและผู้เรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 โดยคณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอน 6-10 ปี ($\bar{X} = 0.51$) มีสมรรถนะด้านความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ในการพัฒนาการเรียนรู้อของตนเองและผู้เรียนสูงกว่าคณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอน 11 ปีขึ้นไป ($\bar{X} = 0.29$)

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ ตามปัจจัยส่วนบุคคล ผลการศึกษาสามารถอภิปรายผลตามประเด็นสำคัญที่ค้นพบได้ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ ตำแหน่งทางวิชาการ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์สอนของ คณาจารย์ พบว่า สมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจาก ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ ตำแหน่งทางวิชาการ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์สอน เป็นคุณสมบัติภายในติดอยู่ในตัว บุคคล ซึ่งมีลักษณะความเป็นเฉพาะบุคคล ถึงแม้จะมีความแตกต่างทางเพศ อายุ ตำแหน่ง ทางวิชาการ หรือประสบการณ์สอน แล้ว ก็ไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างของสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ แตกต่าง จากปัจจัยด้านคณะที่คณาจารย์สังกัด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามธรรมชาติของวิชาเป็นพื้นฐาน โดยคณะและสาขาวิชาที่สังกัด อยู่มีลักษณะธรรมชาติต่างกันไปในมหาวิทยาลัยหาดใหญ่ มีคณะ 7 คณะ ได้แก่ คณะบริหารธุรกิจ คณะศึกษาศาสตร์ และศิลปศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะนิเทศศาสตร์ และคณะวิทยาลัย นานาชาติดิษยะศริน โดยแต่ละคณะมีธรรมชาติและลักษณะการบริหารจัดการ การพัฒนาคณาจารย์และการจัดการเรียนการ

สอนเฉพาะเป็นไปตามธรรมชาติของแต่ละคณะแตกต่างกันไป เช่น คณะบริหารธุรกิจ มุ่งเน้นความรู้ด้านทฤษฎีและภาคปฏิบัติของการเป็นผู้ประกอบการเชิงธุรกิจ ส่วนคณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มุ่งเน้นความเป็นครูและความรู้ที่เป็นศิลปะหรือพื้นฐานการใช้ชีวิต คณะรัฐศาสตร์ มุ่งเน้นในด้านการปกครองและการลงพื้นที่เพื่อเรียนรู้จากสภาพความเป็นจริง คณะนิติศาสตร์ เน้นการวิเคราะห์ ตีความและฝึกวิชาชีพด้านกฎหมาย คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เน้นความสามารถในการสร้างสรรค์และประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ คณะนิเทศศาสตร์ เน้นในเรื่องการสื่อสารมวลชนหรือการประชาสัมพันธ์ ส่วนวิทยาลัยนานาชาติดิษยะคริน มุ่งเน้นในความสามารถทางภาษาเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสมรรถนะตามแนวคิดของแมคเคลแลนด์ (McClelland, 1999: 138) เกี่ยวกับความรู้เฉพาะด้านของบุคคลที่ส่งผลต่อสมรรถนะของบุคคลนั้นด้วย และคณาจารย์ที่สังกัดคณะต่าง ๆ รวมทั้งลักษณะธรรมชาติของสาขาวิชาต่างกัน จึงอาจส่งผลให้คณาจารย์มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแตกต่างกัน

นอกจากนี้ผลการวิจัยในรายด้านพบว่า สมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ด้านที่ 1 การวิเคราะห์ผู้เรียน ด้านที่ 2 การจัดประสบการณ์การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้านที่ 3 การใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ และด้านที่ 4 การประเมินผล ของคณาจารย์ที่สังกัดคณะต่าง ๆ มีสมรรถนะแตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างระหว่างธรรมชาติของสาขาวิชาของคณะทำให้คณาจารย์ต้องจัดการเรียนการสอนตามธรรมชาติของสาขาวิชา เช่น บางคณะจัดการเรียนการสอนแบบเน้นทฤษฎี บางคณะเน้นการปฏิบัติ เป็นต้น ประกอบกับธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละสาขาวิชาที่แตกต่างกันย่อมจะส่งผลต่อสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะคณาจารย์ส่วนใหญ่ ยึดธรรมชาติของสาขาวิชา และมีบริบทของการบริหารจัดการคณะ/สาขา ไปตามธรรมชาติของคณะ/วิชา

2. ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่จำแนกตามประสบการณ์สอน ในด้านที่ 3 การใช้เทคโนโลยี ฯ พบว่า คณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอน ระหว่าง 6-10 ปี มีสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แตกต่างจากคณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอนตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป แสดงให้เห็นว่า คณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอน 6-10 ปี ซึ่งมีถึงร้อยละ 40 ของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นกลุ่มบุคคลที่มีภูมิความรู้และประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอน การจัดการชั้นเรียน การวัดผล และวิธีการดูแลผู้เรียน โดยคณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอน 6-10 ปี มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคณาจารย์ที่มีประสบการณ์สอนตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป เพราะประสบการณ์สอน 6-10 ปี จัดว่า อยู่กลุ่มตรงกลางที่กำลังพัฒนาไปสู่ความนิ่ง ในการจัดการเรียนการสอน และจะพัฒนาศักยภาพสมรรถนะในการสอนอยู่อย่างต่อเนื่อง จึงทำให้มีความแตกต่างกับผู้ที่มีประสบการณ์สอนตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไป ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญศรี พงษ์ประภาพรรณ ทิพพาพรรณ เดียวประเสริฐ และวิสาลินี นุกันยา (2554) ที่พบว่า อาจารย์ที่มีอายุต่างกันมีสมรรถนะการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามการรับรู้ของอาจารย์แตกต่างกัน และงานวิจัยของ กิต บุญเอก (2551) ที่พบว่าคณาจารย์ได้วิเคราะห์ศักยภาพผู้เรียนและเข้าใจผู้เรียนและที่นำผลการวิเคราะห์ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ทำการประเมินผลการเรียนที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนและอิงพัฒนาการของผู้เรียน ได้มีการนำผลการประเมินมาปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพ และได้มีการวิจัยเพื่อพัฒนาสื่อหรือการเรียนรู้ของผู้เรียนและนำผลไปพัฒนาผู้เรียน และฉันทนา ปาปีตธา (2552) ที่พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของอาจารย์อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่

1.1 ควรส่งเสริมด้านงบประมาณ การฝึกอบรม เทคโนโลยีและอุปกรณ์สำหรับพัฒนาสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ เพื่อให้คณาจารย์ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อและการเรียนรู้ของผู้เรียน และนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนาผู้เรียน

1.2 ควรนำผลการวิจัยไปใช้ในการกำหนดแผนงานหรือนโยบายเพื่อพัฒนาคุณภาพคณาจารย์ในด้านการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 ควรมีการจัดการความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ รวมทั้งการรวบรวมและเผยแพร่การปฏิบัติที่ดี (Best practice) ของคณาจารย์หรือคณะที่จัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญได้ผลในระดับดีหรือดีมาก

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการรับรู้ของนักศึกษาที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อยืนยันประสิทธิภาพด้านสมรรถนะในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่

เอกสารอ้างอิง

- กิต บุญเอก. (2551). **วิจัยและพัฒนากระบวนการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- จันทนา ปาปัดถา. (2552). การศึกษาประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. ใน **รายงานสืบเนื่องจากการประชุมทางวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัย “มสธ. วิจัยประจำปี 2554”**. หน้า 100-110. สืบค้นเมื่อ 16 ธันวาคม 2558, จาก <http://www.stou.ac.th/offices/ord/pac/file/edu4.pdf>
- ทศนา แชมมณี. (2542, พฤษภาคม). การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง: โมเดลชิปปา. **วารสารวิชาการ**. 2(5): 3-30.
- เพ็ญศรีพงษ์ ประภาพันธ์; ทิพพาพรรณ เตียวประเสริฐ; และ วิสาลินี นุ๊กันยา. (2554). **สมรรถนะการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามการรับรู้ของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร** กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2546). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545**. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2551). **คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษามายในระดับอุดมศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ.

- Dewey, J. (1938). **Experience and Education**. The 60th Anniversary ed. New York: Kappa Delta Pi.
- Krejcie, R. V.; & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. **Psychological Measurement**. 30 (3): 607-610.
- McClelland, J. L. (1998). Cognitive Modeling, Connectionist. In **The MIT Encyclopedia of the Cognitive Sciences**. Edited by R. A. Wilson; & F. Keil. pp. 137-139. Cambridge, MA: MIT Press.